

Un lloc per perdre-s'hi

En Marcel i en Francesc eren dos amics de deu anys que vivien en un poblet molt petit i bonic de l'Alt Empordà.

L'indret era molt conegut pels nens. Inventaven els seus jocs enmig d'un entorn com no n'hi ha un altre al món. Especialment quan anaven als afores del poble, a la zona que els vilatans anomenaven "l'Alzinar Petit".

Era la tardor, els arbres caducifolis tenien ja les fulles de color groc llimona o ataronjat i, reflectides a la poca aigua que quedava a la riera que travessava el municipi, semblaven autèntiques joies d'or i gemmes. Com cada dissabte a la tarda, els dos amics havien quedat per anar a fer un volt amb bicicleta. Aquell dia, en Francesc portava el seu gos "Borla", que era blanc com la neu.

A mig camí, els dos amics es van parar a berenar uns entrepans de pernil i formatge. El lloc que van triar, era una esplanada plena d'herbàcies i rostolls, d'oliveres recargolades, molts matolls i alguna garriga. De sobte, va sortir d'entre els matolls, un xoriguer perseguint un ratolí boscà. I de la sorpresa, en "Borla" va fugir esperitat sense saber on anar. Quan els dos amics se'n van adonar, en "Borla" ja era molt lluny, però amb les bicicletes el van atrapar.

Quan es van parar i van haver calmat el gos, es van adonar que eren a prop de l'Alzinar Petit, però en una àrea on no havien estat mai. De lluny s'albirava el campanar majestuós del poble veí, i, prop d'allí, un dipòsit d'aigua cobert d'un líquen de color groc intens com el rovell d'un ou. De més a prop, es podia contemplar una carretera amb l'asfalt grisós, que contrastava amb el verd de dels fonolls. Encara més a prop, es podien veure camps acabats de llaurar, amb una bandada d'esplugabous arreplegant algun cuc o algun insecte que havia quedat al descobert en remoure la terra.

En Francesc, en Marcel i en "Borla" van seguir un camí de grava, on van veure una fita sobre la qual s'hi havia posat una garsa amb un brillant plomatge negre i blanc. Llavors en Marcel li va dir a en Francesc:

-Ens hem equivocat de poble!

-Tens raó, girem cua i tornem per on hem vingut - va dir en Francesc.

Els dos amics i el gos van intentar tornar pel mateix camí. Van veure els mateixos garrics de color verd fosc, les oliveres mil·lenàries i, cap a l'horitzó, un magnífic Canigó que ja començava a estar enfarinat.

El campanar tocava dos quarts de sis, es feia fosc, s'havia aixecat una mica de tramuntana i els nois estaven cada cop més desesperats. Tot d'una van veure la silueta d'un home que caminava una mica coix, de seguida el van conèixer: era en Lluís de cal Forner. - Ep, nois!- els va dir. -On aneu a aquestes hores i amb aquest fred que fa? Galifardeus! Ca barret!

En Marcel, mig mort de por i de vergonya va explicar a aquell home malcarat que s'havien perdut i no sabien tornar a casa. En Lluís, a diferència del que pensava la gent, tenia bon cor. Va acompanyar els dos nois fins a casa seva i, pel camí, els explicava mil i una batalletes de la seva joventut.

Els nois van estar-li molt agraïts, i d'aquella aventura en van treure una conclusió: eren afortunats de viure a l'Alt Empordà, amb la seva geni, els seus paisatges i la tramuntana!

Oliver Garriga

